

dan de stillede sig til dette Spørgsmaal. Jeg har ikke i Udvalget kunnet faa denne Tankegang ført igennem, og som jeg betoner i Betænkningen, er det for saa vidt overflødig for os, som vi allerede af Biskoppernes Udtalelse kan se, hvorledes dette Spørgsmaal, hvis dette Lovforslag bliver gennemført uforandret, vil bringe den kirkelige Splid i Gang i vort Folk, og det har vi ikke den mindste Lyst til at være medansvarlige for. Hovedsagen for mit Parti er, at vi ikke vil paatvinge Kirken nogen Ordning imod dens Ønske og ikke vil give Anledning til nogen ganske unødvendig alvorlig kirkelig Tvist, hvis Omfang overhovedet maa siges at være ganske uberegneligt. Derfor har vi stillet vort Ændringsforslag.

Vi har ikke kunnet slutte os til Venstres Betænkning, skønt ogsaa jeg indrømmer, at den tager betydeligt mere — ja, jeg vil sige forstaaende paa Spørgsmaalet, end Venstres Ordfører gjorde i sit Indlæg ved første Behandling. For mig var det i høj Grad smerteligt, at hans Udtalelser skulde staa som Udtryk for Venstres Stilling til dette Forsøg paa ad Statens Vej at paaoktrojere Kirken en gennemgribende Nyordning uden dens Samtykke. Navnlig beklager jeg i høj Grad de Udtalelser, den højtærede Ordfører kom med om Præsteløftets Afskaffelse, og jeg er ganske overbevist om, at disse Udtalelser staar for hans personlige Regning og ikke er noget Udtryk for hans Partis Standpunkt, hvad han jo for øvrigt heller ikke bemærkede. Jeg tilføjer, at de uretfærdige og ubeherskede Udtryk, han der benyttede efter en radikal Valgmenighedspræsts Artikel om Præsteløftet, men som han altsaa gjorde til sine, straks efter blev meget alvorligt paaankede som ganske uværdige af en saa anset grundtvigsk Præst som Frimenighedspræst Morten Larsen. Jeg skal ikke komme nærmere ind paa disse Udtalelser, der i øvrigt heller ikke har nogen Betydning for Lovforslagets Behandling her, men jeg skal dog sige, at man efter min Mening ikke har Ret til, heller ikke her i Tinget, at paadutte de danske Præster en saadan Stilling til Præsteløftet, som der her gaves Udtryk for.

Naar mit Parti ikke har kunnet gaa med til den Konklusion, som Venstres Betænkning løber ud i, trods den meget klare Paavisning af, at Lovens praktiske Gennemførelse maa kræve en Forandring af Rituallet for Ordinationen, og at dette er et Spørgsmaal for sig, er det, fordi vi

meget vel, som den ærede Ordfører nylig bemærkede, ved, at en saadan Ritualforandring kan ske ad administrativ Vej, ved kgl. Anordning. Og med den Mistillid, vi har til Kirkeministeren, og med det Kendskab, vi har til, i hvor ringe Grad han føler sig bundet af Hensynet til Biskoppernes Erklæring, vil vi ikke løbe den Risiko for Kirken og for en Splittelse, som let vil fremkomme, hvis Loven gennemføres uændret. Ministeren vil nemlig — ganske særlig nu, da han ikke i mindste Maade er bundet af noget, siden Borgfreden er opsagt — kunne gennemføre en saadan Ritualforandring saa at sige egenmægtigt. Jeg minder ogsaa om, at Kirkeministeren ved første Behandling af Finanslovforslaget besvarede en Forespørgsel fra det ærede 13de Medlem for Hovedstaden (Elna Munch) — som jeg overhovedet anser for at være i høj Grad primus motor for hele denne Sags Fremme. — om Kvinders Adgang til at blive Præster paa følgende Maade: „Jeg personlig kan ikke se, at der er noget som helst principielt til Hinder for, at Kvinder skulde blive Præster i vor Kirke, men jeg mener, at der maa en Lov til, for at det kan ske“. Faar vi altsaa Loven gennemført uforandret, mener Kirkeministeren ganske som Statsministeren, at Hindringerne er skaffede bort. I hvert Fald har jo selve Statsministeren Sp. 2942 i Folketingstidende udtalt sig paa en ganske klar Maade om dette, hvorved han viser, at han ikke i mindste Maade føler sig bundet ved den kirkeretlige Argumentation, som føres i Venstres Betænkning, idet han siger, at naar Loven er gennemført, vil han tvinge Biskopperne, thi efter hans Opfattelse vil Biskopperne være i direkte Strid med Loven, hvis de nægter Kvinder Kollats og selvfølgelig ogsaa Ordination, som Kollatsen er et Vidnesbyrd om; og han udtalte sammesteds direkte, at vi, naar Loven gennemføres, kan vente Udnævnelse af baade kvindelige Biskopper, Provster og Præster.

Som jeg allerede har udtalt, er heller ikke Menighedsraadsloven nogen Garanti mod den truende Kirkestrid, der vil blive en Følge af denne Lovs Gennemførelse. Thi selv om Menighedsraadene ikke ønsker kvindelige Præster, vil der af Regeringen kunne blive ansat Præster ved Anstalter og i de ca. 200 andre Embeder, som i alt Fald indtil videre er til Regeringens Disposition til denne Reform. Og endelig kunde det tænkes, at der fandtes et eller andet meget reformvenligt Menighedsraad